

מסכת בכורות

פרק ג

א. הלוקח בהמה מן הנכרי ואין ידוע אם בכרה ואם לא בכרה, רבי ישמעאל אומר, עז בת שנתה ודאי לפהו, מכאן ואילך ספק. רחל בת שנים ודאי לפהו, מכאן ואילך ספק. פרה וחמור בנות שלש ודאי לפהו, מכאן ואילך ספק. אמר לו רבי עקיבא, אלו בולד בלבד בהמה נפטרת, הנה כדבריה, אלא אמרו, סימן הולד בבהמה דקה, טנוף. ובגסה, שליא. ובאשה, שפיר ושליא. זה הכלל, כל שידיע שבכרה, אין פה לפהו כלום. וכל שלא בכרה, הרי זה לפהו. אם ספק, יאכל במומו לבטלים. רבי אליעזר בן יעקב אומר, בהמה גסה ששפעה חררת דם, הרי זו תקבר, ונפטרה מן הבכורה:

ב. רבן שמעון בן גמליאל אומר, הלוקח בהמה מניקה מן הנכרי, אינו חושש שמא בנה של אחרת הנה. נכנס לתוך עדרו וראה את המבכירות מניקות ואת שאינן מבכירות מניקות, אינו חושש שמא בנה של זו בא לו אצל זו, או שמא בנה של זו בא לו אצל זו:

ג. רבי יוסי בן משלם אומר, השוחט את הבכור, עושה מקום בקופיץ מכאן ומכאן ותולש השער, ובלבד שלא יזיזנו ממקומו. וכן התולש את השער לראות מקום המום:

ד. שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך נשטו, עקביא בן מהללאל מתיר, וחכמים אוסרין, דברי רבי יהודה. אמר רבי יוסי, לא בזה התיר עקביא, אלא בשער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך מת, בזה עקביא בן מהללאל מתיר, וחכמים אוסרין. הצמר המדביל בבכור, את שהוא נראה מן הגנה, מתר. ואת שאינו נראה מן הגנה, אסור: